

BUDAPESTA
 21 Octombrie st. v
Dumineca 22 Novembrie st. n

Va esi joi'a si duminec'a.
 Redacțiunea: *Strad'a*
arborelui verde nr. 12.

Nr. 81.

ANUL XV.
1879.

Pretul pe unu anu 10 fl.
 Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
 anu 2 fl. 70 cr.
 Pentru Românii 2 galbeni.

Barbu Strimbu în Evropa.

— Romanu originalu cu ilustrațiuni. —
 (Urmare.)

Si atunce două idei se încrușiara în mintea lui. Un'a i inspiră temerea, că prietenii sei dóra au ratecitu si nu-l mai potu gasi, — séu dènsii vor fi patitu vr'o nenorocire în escursiunea lor, dóra i-au prinsu selbatecii si i-au omorítu, si astfel zedarnica este sperant'ia lui d'a-i mai revedé.

Dar a două idea erá cu totul opusa. Si acést'a pentru prim'a-óra în viét'ia lui i plesni prin minte. El adeva alunecá a presupune, nu cumva camaradii l'au

însielatu, si dându de vr'o putint'ia de scapare, îl lasara pe dènsul în gur'a prepastiei?

Si acésta presupunere îl amariá mai tare decât ideia, că dóra camaradii lui vor fi ratecitu séu chiar se vor fi si prepaditu.

Nu erá acesta vr'unu egoismu din partea lui, căci dènsul nu cunoscea acestu simt'iemèntu, ci acea simt'ire naturala, ce o resimte fia-care omu batjocuritu. Mai usioru suportámu ori ce durere, decât ranele cauate de sagetile veninóse ale batjocurei. Astfel si dènsul, presupunèndu că prietenii lui l'au însielatu si astfel si-au risu de el, s'a aprinsu de mânia.

Dar apoi s'a domolitu ierasi, căci, meditându pu-

— *Sclava ce esti, cum ai culezatu sè vorbesci cu unu strainu?!*

tîntel, totuși nu putea să credea, că aceia să-l fi înșelatu. Rinaldo și mai ales John au datu atâte probe de sentimente amicale și de abnegațiune, încât i pare a-i ofensă pre grosolanu numai și presupunându asiă ceva despre dînsii.

— Nu, nu, — își dicea dînsul, — John n'a pututu să facă asiă ceva. John e prietenu adevăratu. Ar fi peccatu să-l insultu asiă.

Și dînsul se liniși ierăsi.

Înse timpul ierăsi trecea. Se făcu năpte, dar camaradii lui multu doriti nu se mai rentorceau.

Fămea îl cuprinsese totu mai tare, încât nu mai fu în stare să aștepte nici unu minutu.

Atunce, vedîndu că va peri de făme, deca va mai așteptă în căsuța sa, își propuse să iasă și dînsul de acolo, spre a-si cauta unde-va prin preșururu vr'unu nutremîntu, care să-i potolésca fămea și astfel să-i conserve viața.

Deci, cu tôte că abia putea stă pe picioare, se trase cum putu pînă afara și eși la preumblare, plecîndu fără să știe unde, și ascultîndu numai de unu instinctu momentanu.

Merse multu timp, fără să dea de vr'o fîntia omenesca și fără să găsească macaru ceva poma ce s'ar puté mîncă.

Obositu cadîu apoi că leșinatu pe cîst'a unei movile, somnul întinse domnirea sa asupra lui, și el adormi, și dormi dusu, și visă că se află în Paris. Ce îndestulitu și fericitu se simțea în visul seu!

Dar deșteptarea lui fu cât se pôte de înspăimîntătoare!

Privindu în gîuru de sine, vedîu o drăia de ómeni selbatici, cari sarira asupra lui cu unu vuetu grozavu, ceea ce pare a exprima unu fel de bucuria, unu sentimentu egal cu acelaia, care vede ivindu-se în calea sa norocul.

Barbu vedea și el acésta manifestățiune sgomotoasă, înse nepricepîndu limb'a lor, nu întielegea nici caus'a bucuriei lor. Totu ce i pareă siguru eră, că ómenii aceia îl vor face prinsonieru și-l vor duce cu sine, cine știe unde?

Dar nici de ast'a nu-i pasă multu. Bucuros în-schimbă el macaru și prinsoniera cu libertatea lui de acuma, în care eră ruptu de făme. Ori unde și în ori ce stare, numai să capete o bucată de pîne, acést'a eră unic'a lui dorintia.

Și fiindu că nu putea vorbi cu acei ómeni, i făcu prin semne a întielege, că dînsul mai că móre de făme, deci să-i deie ceva de mîncatu.

Unul din ei par că îl și întielese, căci scóse din straiția niște nuci de cocus și le oferì lui Barbu. Acesta le primì cu bucuria și gustă cu placere din bucat'a de care nici odata nu mîncase.

Dupa ce mîncă puținel, unul din ei, carele pare a fi mai-marele celorlalți, îl luă de bratîu, îl redică și i dîse ceva ce lui Barbu i pareă a însemná: „Haidamu!”

Și dînsul, întaritu puținel prin somnu și prin mîncare, pornì în mijlocul lor, cari îl petreceau între chiote de veselie.

Merse, cât merse, în urma înse el slabu de nou, căci obosel'a îl cuprinsese ierăsi și nu mai fu în stare să facă nici unu pasiu. Cadîu dara la pamîntu și prin semne aretă, că dînsul nu mai e în stare a se duce mai departe.

Înse ómenii aceia nu voiau să credea. Ei cugețau, că prinsonierul lor numai se preface, că astfel se traganeze mersul și dóra să-i sosésca de unde-va ajutoru, care să-l scape. Deci îl îndemnara cu totu adînsul

să se scóle, la începutu cu frumosul, mai apoi în totu mai grosolanu și în urma chiar cu sil'a; dar însedar, căci bietul Barbu eră că mortu de jumătate și nu le putea implini dorint'a devenita porunca.

Convingîndu-se și ei, că prinsonierul lor nu se preface, improvisara din niște nuiele unu fel de îngrăditura, culcarea pe ast'a pe Barbu, și îl traseră dupa sine.

De ar fi fost ori cât de sânetosu și tare, nefericitul de el, totuși s'ar fi bolnavitu și slabitu, prin asta crutiare drastică, ce îl purtă din delu la vale, prin gropi și redicaturi de pamîntu, lovindu-l de tôte petrele drumului și mîngîndu-l în tin'a ce se află în calea lor.

Însedar strigă, aceia nu aveau îndurare, îl trașeau prin bolovani, prin spini, pe drumul colțuros, pîna ce în urma Barbu ranitu în mai multe locuri, începù a sîngeră.

Atunce li se făcu și lor mila de nenorocit'a victima, asiediară bine pe Barbu pe acea îngrăditura de gateji, și luându-l pe umere, îl duseră asiă.

În fine sosira, dar pe atunce Barbu nu mai știea nimica de sine. Eră mai multu mortu decît viu. Locul unde ei sosira eră malul mării. La malu se află o corabia de mare. Barbu fu asiediatu în aceea și predatu îngrigirei unei femei.

Trecura vr'o dăue septemâni el, bine grigitu, începù a se întramă. Totu înse înca nu știea, că unde se afla? Vedea că e prinsonieru și că vaporul stă pe locu, dar n'avea nici ideia de viitorul seu.

Adâncitu asiă în meditațiuni iesiea câte odata din cabinul seu și de pe corabia se uită peste marea lata. Departe vedea cu ochiul, dar engetele lui șhorau și mai departe. Își aduse aminte de patri'a sa, de parintele seu și de mama-sa, cari îl tramiseră la Paris cu asiă speranție mari și cari îl așteptau cu atâta doru. Și o melancolia posomorita cuprinsese totu sufletul seu.

Într'una din seri, precînd meditá astfel, cineva îl atinse la umeru și o voce lina i știpti franțiozesce:

— Domnule!

El se întorse într'acelu, și vedîu înaintea sa o juna femeia, care privindu în gîuru de sine cu precauțiune, i dîse:

— Vino 'n cabinul meu, căci am să-ti împartășescu lucruri importante!

Barbu i urmă fără să póta grai unu cuvîntu, și întrîndu în cabinu, ocupă locu pe unu saunu vis-à-vis de ea.

— Dta, — începù femeia, — de siguru esti francesu.

Barbu nu voi să-i contradica, deci respunse:

— Da.

— Credu că vei fi ratacitu prin aste locuri și astfel ai ajunsu în mînilé ómenilor cari te-au adusu aici.

— Asiă-i.

— Dar de siguru nici nu vei visá în ce periculu ai ajunsu.

— În adevér, nu știu unde me afli.

— Nu te spariá, fii barbatu, ti-oiu spune adevérul.

Barbu se 'nfióră și mai tare de acésta imbarbare, și așteptă cu deplina desperățiune cele ce i se vor împartași.

— Dta ai ajunsu în posesiunea unui negustoru de sclavi. Ómenii cari te-au prinsu, sînt platiti de acestu negustoru, carele aduna sclavii din tôte părțile

si i duce la Cairo, unde i vinde cu unu pretiu bunu. Dta asemene ai sè fii transportatu acolo.

Barbu încremeni de spaima. Cugetul d'a fi selavu în tóta vietî'a sa i parù mai grozavu si decât mórtea la momentu.

Ea vedii spaim'a lui si continuà :

— Dar nu desperá ! Mai este unu mijlocu de scapare. Eu asemene me affu în pozițiunea dtale. Fiic'a unui lordu englesu, am pornitu cu parintele meu în America. Pe cale vasul nostru suferi naufragiu, si noi câtiva scaparamu abiá. Parintele meu, perdiendu o mulțime de efecte si bani, se bucurà totusi, cà celu puțin nu deveniram si noi préd'a valurilor. Dar ce folosu ! Ajunsi la malu, amu fost atacati de niște selbatici, cari me rapira din bratiile parintelui meu care me aperá. Fui adusa aice, fàra dènsul, si declarându-me selava, fiul proprietarului acestui vasu îmi dîse cà am sè fii soçi'a lui. Mai bine mórta ! În culmea desperațiunilor mele te vedui pe dta, si te recunosci. Dta esti acela, care în acea nôpte fatala sarisi la Nick-holm peste gardu în gradin'a nôstra.

Barbu se uità la ea mai atentu, si se cutremurà. O recunoscù si dènsul. Erá Agatha.

— E bine, ori cine sè fii, dta esti sperantî'a mea de mântuintî'a. Am reușitu a cumperá pe unul din pazitori. La nôpte el me va lasá sè iesu, dta me vei însoți, càci fàra barbatu însedar asiu încercá d'a scapá. Asu fi prinsu ierasi si adusa de nou aice. Dta me vei aperá. E bine, primesci ?

— Primescu, — respune Barbu resolutu.

În momentul acesta usi'a cabinului se deschise cu violintî'a si întrà unu tineru îmbracatu elegantu. Acela facù unu pasiu càtra miss Agatha si esclamá :

— Selava ce esti, cum ai cutezatu sè vorbești cu unu strainu ?!

Apoi întorcèndu-se spre Barbu, continuà :

— Cara-te de aice !

(Va urmá.)

La Maria.

— De Mihailu D. Korne. —

Ah ! mi-aducu aminte înca, când guritî'a ta cerésca
A zimbitu, cà sè sdobesca sufletu-mi înamoratu,
Si cu nevinovația vocea ta copilarésca
A spusu vorbe pentru care eu gemu înca necurmatu.

Focul ce a mea privire pe figur'a ta arunca,
Si amoru-mi ce pe buze stralucesce-atât de multu,
E unu jocu, dîceai atuncia, e o lege, o porunca
Sub puterea càrei, pôte, fàra voia eu ascultu ;

O, da ! totul e porunca, totul e o comedia !
Cà sè nu-ti atingu siurtîrea, pentru cà sè-ti placu, Maria,
Fàra voia eu o jocu,

Càci de-asîu vré sè urmezu voi'a unei inimi iubitóre,
Ah ! de multu ti-asîu fi datu pôte tóta, tót'a mea suflare
Într'unu sarutatu cu focu ! . . .

PETRU V. GRIGORIU.

Despre desvoltarea telegrafiei.

(Urmare.)

Acestu telegrafu înse s'a întrebuintiatu numai pentru scrutàri si experimente sciintifice, si asiá în praesa n'a strabatutu.

Steinheil, professoru în Munich a perfecționatu aparatul lui Gauss si Weber fórte multu, punèndu-i

de basa *electro-magnetismul*, care si în dîu'a de astadi e temeiu telegrafiei ; dar si dupa acèsta perfecționare, totu numai pentru experimentàri sciintifice s'a întrebuintiatu, si asiá în vietî'a practica nici în modul acesta n'a pututu sè se latiésca. Telegraful lui Steinheil a avutu în totalu o lungime cam de 14.5 chilometri adeca de 2 mile.

Pentru cà dóue stații sè fia pututu corespunde nainte de Steinheil între sine au trebuitu dóue fire telegrafice adeca dóue droturi : unul, care ducea dela polul de arama electricitatea la locul destinațiunii si altul, care o aducea la polul de zincu napoi. Meritul lui Steinheil este dara, cà în dîu'a de astadi numai unu drotu se întrebuintiéza, càci în locul drotului al doilea, ce aduce electricitatea la polul de zincu, în dîlele nôstre se întrebuintiéza pamèntul cà conductoru.

Totu cam pe timpul, când Gauss, Weber si Steinheil în Germani'a au construitu mai sus amintitele aperate si se framèntau a le perfecționá, totu pe atunci, adeca cam pe la anul 1837 în Angli'a a construitu Wheatstone dimpreuna cu Cooke o mulțime de aparate telegrafice, numite *telegrafu de ace* (Nadel-telegraf), unde unu compasu ori busola fiindu mișcate de fluviul electricu, dadeau semne. Tóte aceste aparate, multu puțin practice, s'au basatu pe electro-magnetismu si se întrebuintiá la càile ferate, spre a dá sig-nale. Unele mai perfecționate dintre aceste aparate se întrebuintiéza la càile ferate si în dîu'a de astadi.

Afara de învetiatii acestia, au mai construitu aparate telegrafice de acu si francesul Brèguet, Froment, Siemens et Halske si altii totu pe bas'a electro-magnetismului ; dar tóte aparatele acestora au lasatu multu de doritu si au affatu întrebuintiare restrinsa, càci nici unul dintre ele n'a cuceritu lumea în asiá mesura, cà aparatul americanului Samuil Morse, carele si în dîu'a de astadi e celu mai întrebuintiatu în tóta lumea.

Samuil Morse, acestu barbatu mare, s'a nascutu la anul 1791. 29 aprilie în Charlestown în America. El a fost în tineretiele sale pictoru de profesiune, si în calitatea acést'a adese ori a venitu în Europ'a, parte a se perfecționá în pictura, parte tramisu de o societate de pictori, a càrei presiedinte erá, spre a informá si spre a studiá instituțiunile școlelor, si a academiilor de pictura din Europa.

Într'un'a din caletoriile acést'e a venitu vorb'a între pasageri si despre telegraful electricu, si despre descoperirile mai nôue a lui Steinheil, Wheatstone si a altor învetiati, cari se ocupau cu de aceste lucruri.

Disput'a acést'a între pasageri au stèrnitu în pictorul Morse ideia, cà sè se ocupe si el cu construirea unui aparatu electro-magneticu. Îndata, dupa ce sosi acasa s'a si apucatu de lucru, si dupa o slintia de câțiva ani a reeșitu a combiná unu aparatu, care la începutu a fost destul de greoiu de manipulat, dar pe care în restimpu de câțiva ani l'a totu mai perfecționatu.

În anul 1843 a reeșitu a capetá dela guvernul Statelor-Unite o subvențiune de 30,000 de dolari cu cari apoi a ziditu o linia telegrafica între Washington si Baltimore, pre care în 27. maiu 1844 s'a telegrafatu atât'a depesia.

Aparatul lui Morse consta din dóue pàrti esențiale : 1) din electromagnetu, 2) din mecanismul unui orologiu.

(Va urmá.)

GEORGE LIUBA.

S A L O N U :

Calindarul septemănei.

Dumin.	21	2	G. 22 d. R. 6 Luca. c. p. Ilarion M.
Luni	22	3	ss. mm. Alesandru, Iracliu, Anna.
Marti	23	4	s. st. m. ap. Iacov fratele Dlui.
Mercuri	24	5	s. m. m. Areta, s. m. Sevastiana.
Joi	25	6	ss. mm. Marcian, Martiriu, Valerin.
Vineri	26	7	s. m. m. Dimitriu, s. m. Leptina.
Samb.	27	8	s. m. Nestor, c. p. Dimitriu N.

Influența salutară a maritagiului.

Di Bertillon face un studiu curios și instructiv asupra maritagiului. Cu ajutorul statistice, învetiatul scriitoru voiesce să faca apologia maritagiului. El a luat întâiu, ca exemplu Tierile-de-Jos, pentru că acolo se poate examina în mod mai complet de cât aiurea cele trei stări : celibatarii, veduvii și divortiții.

Iéta cifrele :

Dela 22 la 24 de ani, tinerii se însóra în proporțiune de 46 la 1000 și pe anu. Acei cari devinu veduvi dela acésta etate se însóra iute din nou în proporțiune de 213 la 4000, adeca aproape de cinci ori mai multu ! La etatea, în care însuratórea este mai cautata de toti barbati adeca între 25 și 35 ani, flacáii se însóra în proporțiune de 110 la 1000, și veduvii ? Nu se mai gasescu 110 la 1000, ci 327 și 356 la 1000 cari se însóra din nou în fia-care anu.

În vârstele urmatóre, ardórea însurației declina pentru unii cá și pentru ceialalti ; dar totu-de-una, și fara nici o exceptiune nupțialitatea veduvilor remáne de trei séu patru ori mai mare de cât a celibatarilor din aceeasi etate.

Cât despre divortiți, ar paré evidentu că menagiul le-a servitu de lectiune. Unu barbatu este prinsu odata, dar de dóue ori ? E bine, nu ! Dela 30 la 35 de ani, nupțialitatea lor întrece cu jumetate pe a tinerilor : 186 la 112 ; și ea urméza a cresce fórté repede pâna la 45 de ani, epoca în care ea devine de siese ori cât a celibatarilor și întrece chiar pe a veduvilor ! Ea descresce pe urma, dar fara a încetá a fi superióra celorlalte dóue stări.

Statistic'a permite conclusiuni și mai decisive.

Nu este greu a aretá, că însurarea este o asigurare contra mortii, a bólei, a criminalității, a sinuciderii, etc.

Faptele sânt asiá de reale, în cât avem unu órecare dreptu de a ne mirá cum întâlnim înca persóne neînsurate.

Di Bertillon díce : „Unu celibataru de 25 de ani are atâtea șanse, de mórte ca unu omu însuratu de 45 de ani ; unu veduvu de 25 la 30 de ani are aceeasi mortalitate ca unu omu de 55 la 60 de ani“. Ceea ce se póte traduce astfel : celibatul îmbetrânesce pe omu cu 20 de ani, veduvi'a îl îmbetrânesce și mai multu. Acésta este desperatoru pentru acei, cari nu gasescu femeii dupa vointi'a lor.

Iéta câte-va cifre privitóre la Franci'a : La 1000 de barbati de 40 la 45 de ani nu se numera de cât aproape 10 morti la ómeni însurati, dar celu puțin 16 la celibatari și 19 la veduvi. La Paris se gasescu 15 morti pentru barbati însurati, 27 pentru celibatari, 23 pentru veduvi. Mortalitatea dela 30 la 35 de ani fiind în Franci'a pentru însurati de 100, este pentru celiba-

tari de 169 și pentru veduvi de 281. Dela 35 la 40 de ani mórtea celibatarilor este de 175 și a veduvilor de 283. Dela 40 la 55 ani : celibatari, 174, veduvi 198. Dela 45 la 50 de ani, 171 și 194. Cu tóte aceste, însurarea contractata fórté de timpuriu devine la rândul seu unu pericolu. Mai jos de 20 de ani mortalitatea dela 14 cum este la celibataru, se ridica la 100 la omul însuratu. Aceste rezultate sânt confirmate de statisticele Belgiei și a Olandei.

Aceleasi observatiuni se aplica femeii. Dela 40 la 45 de ani, 100 morti la femeile maritate corespun la 131 la fetele din aceeasi etate. Cu tóte aceste, mai jos de cât 25 de ani, maritagiul devine pentru femeia o cauza de mortalitate.

Paternitatea și maternitatea aducu și ele o influența fórté salutară, care nu este contestabila.

Actiunea însurării asupra alienatiunii mintale este asiá de mare, în cât reduce pericolul aproape cu jumetate. Dupa Parchappe, pericolul alienatiunii presinta cea mai mare intensitate între 30 și 40 de ani. Și la 10,000 locuitori se gasescu 8,68 la celibatari, 2,02 la ómenii însurati séu la femeile maritate, 3,1 la veduvi și veduve.

În fine se mai gasesce influența salutară a vietii conjugale asupra uneia din bólele cele mai respândite, asupra ftisiei pulmonare. Di Janssens, care dirigéza în Bruxel serviciul igienei demografice, a stabilitu că la tóte etátile ftisía lovesce de dóue ori mai multu pe veduvi de cât pe ceialalti barbati. În timpul vietii de flacáii, dela 25 la 40 de ani este o frecvența esagerata a ftisiei pulmonare.

În sfêrsitu decurge din ceea ce preceda că tóte relele imaginabile cadu asupra persónelor neînsurate cu o intensitate fórté mare. *Însurarea tine locu prin urmare de elisir de vietia lunga.* V. C.

Unu biletu de amoru.

Într'o dí di Zamfir Populescu întrá în odaia sa de lucru cu sprincenile încruntate.

Facéndu-si barb'a înaintea ferestei, i se paruse că vede pe di Costica rétâncindu împregiurul casei.

De ce rataciá di Costica în vecinatate ?

Negreșitu nu pentru dânsul, nici pentru betrân'a jupunéa, nici pentru micul Alesandru ; deci erá pentru tineric'a Marióra, nepót'a lui.

Dar di Zamfir Populescu încruntá sprincenile de totu când, dupa ce deschise usi'a, zari pe dsiór'a Marióra lângă ferésta. Si mai ales, când i se parú că nepóta sa ascunde ceva.

Înse, di Populescu, care e șiretu, se prefacú că n'a bagatu de séma, si sarutându pe Marióra :

— Buna díu'a, copila, — díse el.

Marióra înganá unu „buna díu'a“, cá cine-va care se simte vinovatu.

Atunci dibaciul di Populescu luá mân'a drépta a fetei și începú să vorbésca mângaind'o, dar observându, că mân'a stânga remâne ascunsă . . .

— Dar, ce ai ?

— Eu, unchiule ? — díse Marióra roșia cá o cerasia.

— S'ar crede că ascundi ceva ?

Marióra nu respunse.

Privirea unchiului ei o turburá puțin, ea aplecá ochii.

Atunci unchiul aduse încetu bratiul stângu al fetei, care se încapatinea a remâne ascunsă, și luá, — fara împotrivre, — unu patratu de hârtia pembe deschisă.

— Cum numesci tu acést'a? — întrebà el cu solemnitate.

— Acést'a, unchiule, este o scrisóre.

Dl Populescu își bagà mân'a în busunaru si caută ochelarii sei, în drépt'a, în stâng'a, în sus, în jos. Ochelarii niciari.

— Si de unde vine acea scrisóre?

— Deh! unchiule, eram acolo . . . am vediutu scrisórea jos.

Dl Populescu totu caută ochelarii, fàra a-i gasi. Si el nu putea citi o vorba fàra ei.

— Ce este scrisu acolo?

— Nu sciu, unchiule.

— Ah! nu scii! Ai vré sè me faci sè credu cà n'ai cititu.

— Dar nu, unchiule . . .

Si gingasîa fetitia adaugà încetu :

— N'am avutu vreme.

— Bine, o sè citesci acum, — òise dl Populescu întindîndu-i scrisórea.

Marióra o deschise cu o mâna tremurânda si dupa unu micu „hum! hum!“ cá sè-si asicure vocea, ea citi :

— „Angelul vietii mele“.

— Bine, — òise unchiul, — unu începutu care promite!

— „Cum sè-ti spunu ceea ce resimtu de a séra; unu doru nespusu îmi cuprinde inim'a“.

— Unu doru nespusu, — òise dl Populescu cu unu aeru despretiutoru, — ce întielesu are acést'a?

Marióra urmà :

— „Asiu încercà însedar sè-ti depingu . . .“

— Atunci de ce încerca?

— „Sè-ti depingu aspirațiunile nebune ale sufletului meu în deliru“.

— Tóta acést'a redacțiune e destul de ridiculă!

— òise dl Populescu.

— Trebuie sè încetezu, unchiule?

— Urméza, urméza . . .

— „Scii la ce mi-am petrecutu nóptea întréga? A me gândi la dta“.

— Nerodu! Nu facea mai bine déca dormià!

— „Revedeam necontentitu înaintea mea tali'a dtale de albina, piciórele dtale de gazela, gâtul dtale de lebeda . . .“

— O menageria întréga.

— „Revedeam si frumosul teu peru mladiosu ca lian'a din padurile Americi“.

— Ah! am ajunsu la regnul vegetalu acum.

— „Si ochii tei dulci, limpedi, puri cá cristalul riuletului care se strecóra dintr'o stânca“.

— Ce dobitocu! — òise dl Populescu.

— „Si nu puteam sè me oprescu de a nu me gândi cu mila la fiintiele neróde care ne despartu“.

Dl Populescu facu unu gestu :

— Iéta respectul ce gagautii acestia au pentru famili'a lor!

— „Cá fiintiele neróde cari ne despartu . . .“

— Destul! destul! — strigà dl Populescu.

Si aceste prostii sînt iscalite?

Marióra întorse pagin'a si respunse :

— Da, sînt iscalite.

Si unu surisu se aretà la coltiul buzelor sale.

— Iscalite : Zamfir.

— Cum Zamfir! — òise dl Populescu radicându capul, — adu scrisórea încóce.

Dl Populescu luà scrisórea si apucându ochelarii sei pe care i zarise pe mésa lângã diarul seu, i pune pe nasu.

Mare i fu mirarea. Acestu înfocatu Zamfir erà el însusi. Ridiculă scrisóre el o scrisese în tineretia sa, atunci când vedea fàra ochelari si când nu-i tremurà mân'a.

— Cum! — òise el cu consternațiune, — acea scrisóre nu venià dar de . . .

— Ti-am spusu, unchiule; când am întratu am vediut'o jos . . .

Dl Populescu tacu! Îsi aduse aminte, cà o òi înainte arangiasu o mulțime de hârtii vechi si se vede cà acelu nenorocitu biletu de amoru se aflà printre ele séu o vechia scrisóre ce-i se înapoiase séu pe care uitase sè o tramita.

Dupa o scurta gândire, dl Populescu dete din umeru :

— Prosti mai sîntemu, — òise el, — când sîntemu tineri.

Unchiul privi pe nepót'a sa care se apropiase de ferésta si pareà a cauta pe cine-va afara în strada. Îsi aduse aminte si adaugà încetu :

— Avemu óre mai multu spiritu când sîntemu betràni?

(„Renasceru“.)

P u n c t u.

Dupa despartire de dóue luni doi prieteni se întelnescu pe strada :

— Ce e nou?

— Nimica estraordinaru . . . afara de aceea, cà m'am însuratu.

— Te felicitu, amice! Îmi pare bine, cà în fine ti-ai ruptu relațiunea cu slut'a aceea de Clementina.

Amicul seu a luat de soția tocmai pe acea Clementina.

*

Cineva trebuia sè òica undeva o vorbire mai lunga si nu erà oratoru.

În fine se scola si òise :

— Înainte de ce, onorata adunare . . . adeca . . . onorata adunare, înainte de ce . . . voiescu sè òicu, înainte de ce asiu începe vorbirea mea . . .

Si vediundu cà nu pôte s'o conțineie, adause :

— O si încheiu.

Si se puse jos.

*

Studentul jidanu de drepturi se duce acasa la parintii sei dela tiéra. Când mam'a sa îl vede cu cîlindru, Vaternörder si fracu, nu mai pôte de bucuria :

— Vedi-l tatele, cà e cá si unu ministru de financie!

— Ce-i dreptu, el tocmai asià face datorii cà si unu ministru de financie.

*

Unu studentu se duce la professorul seu în niște haine rupte. Professorul se mânîa si striga :

— În astfel de vestminte nu se îndatinéza a merge la omu de omenia.

— Nu diu, dle professoru, — respunde studentul.

*

Caletorul : De câti ani òici tu cà este acestu vinu din acést'a sticla ?

Chelnerul : De patru spre-diece ani, domnule.

Caletorul : De mirare! Nu credeam cà muscele sè traiésca atâta timpu.

Chelnerul : Musce, domnule ?

Caletorul : Da, da, fără îndoie! Imi pare că vedu una ce înnôta în sticla !

Cronic'a lunei.

Cestiunea israelita în Români'ă, este pe deplinu rezolvata. Senatul în șiedint'ă din 20. a primitu proiectul referitoriu la revisiunea constituiunii. 56 au votatu pentru si numai 2. contra. Enunțierea rezultatului votarei a fost primitu cu o mare satisfacere si entuziasm. În șiedint'ă dela 25 dl ministru de interne Cogalniceanu a cetitu rescriptul princiaru, prin care camerele de revisiune se prefacu în camere legislative. Totu în șiedint'ă acest'ă dl ministru de resboiu a prezentatu senatului unu proiectu înșotitu de unu conspectu nominal, prin care în întielesul legi de revisiune deja votate propune a-se împartași en bloc toti acei israeliti de favorurile împamântenirii, cari au luatu parte în resboiul pentru independentia. Acestu proiectu în șiedint'ă dela 26 a fost primitu de senatu fără nici o desbatere. Legea nouă dara a si întratu în prasa. Dela votarea acestei legi de revisiune sosescu neîntreruptu la camera petițiunii pentru împamântenire. Cei mai de frunte israeliti au fost primii, cari sau supusu obligamentelor prescise prin legea nouă.

La Constantinopolu dîlele trecute s'a arsu niște caime în pretiu de 25 milioane. În alte țieri caimele lipsite de pretiu se ardu fără de nici o ceremoniă, la Constantinopolu înse acest'ă s'a executatu în presint'ă unui publicu numerosu. Publicul înse n'a pré crediutu, că plicurile contiņu caime, si multi au dîsu, că contele neplatite ale padisiahului se ardu acolo în publicitate. Din nebagare de sîma dîce casulie de scîndure s'au aprinsu si au arsu.

Liga în contra jidanilor. La Berlin s'a înființiatu o liga anti-jidana. Membrii ei se admitu mai cu acelesi formalități că si francmasonii. Scopul acestei lige este d'a scuti Germani'ă de jidanirea totală. Ea va ajutoră elementul germanu spre a se emancipă de presiunea jidana pe tîte terenurile. Va sprigini pe nejidani în concurent'ă lor cu jidanii; va agită, că preponderantia jidanilor în administrațiune, legislativa si în viêt'ă socială sè se micșioreze; va da stipendie tinerilor creștini, si va mîntui pe cei cadîti în cursele usurarilor; va înscenă lupta în contra dîuarelor jidane; va înființă casine si societăți, din cari jidanii se vor eschide.

Literatura si arti.

Despre „Despotu-Voda“ dl Fr. D. publica în „Rom.“ o recensiuine, din care scótemu urmatóarele : „În dram'ă dlui Alesandri sînt dîce pãrti cu totul deosebite : partea literara si partea dramatică ; cea d'ântâiu este superióra, celei de-a dîou'ă care e fôrte discutabila. În ser'ă d'ântâiu, entuziasmul a fost fôrte mare; în serile celelalte, publicul s'a gasitu pusu între dîce simțimente : admirățiunea ce resimțîă pentru bogăț'ă a poesiei, armoni'ă si frumsetea versurilor si recel'ă în care îl lasă dram'ă. Cu unu publicu mai literaru, mai rafinatu, celu d'ântâiu simțimîntu ar fi întrecutu pe celalaltu, înse cu unu publicu care cauta la teatru mai multu o acțiune mișcatóre, o intriga bine țiesuta, eră veditu că simțimîntul al doile eră sè n'trêca pe celalaltu“.

Despre teatrul naționalu din Bucuresei dl Fr. D. scrie în „Rom.“ urmatóarele reflesiuni : „Trup'ă a perdutu o mare parte din capii sei. Pascaly a demisionatu, Dimitriade s'a retrasu, dn'ă Stavrescu a ple-

catu, dn'ă Eufrosina Popescu e cu totul descușagiată, Millo obositu nu mai apare decăt din când în când, pentru a cedă altuia rolul seu, chiar dela a dîou'ă represiunțiune; dn'ă Fr. Sarandi e relegata în niște roluri secundare. Pe de alta parte, repertoriul nu s'a îmbogățitu cu nimicu nou. Înse ceea ce ne face a ne îngriji fôrte multu este compunerea actuală a trupei. O trupa asiă constituită, cu totul lipsita de artisti cari aru puté jucă primele roluri dramatice, e veditu, că nu se pôte gîndi unu singuru momentu a jucă drame. Nu-i este deschisa decăt o singura cale, comed'ă.“

Scrierile lui Kossuth. Ex-dictatorul Ungariei a fost invitatu mai de multe ori sè-si publice memoriile, el înse totu-de-una a respunsu, că n'are. Cu tîte aceste dîlele trecute societatea tipografică „Atheneul“ din Budapesta a reșitu a-l înduplecă sè-si dea consimțimîntul la publicarea tuturor scrierilor sale. Din 1848/9 Kossuth n'are memorie, posedă înse multe notițe, pe cari le va întregi. El a fost invitatu sè-si publice lucrările si în limbi straine, înse a respunsu, că mai întâiu le va publică unguresce si numai dupa aceea în alte limbi.

Mateico, renumitul pictoru polonesu, zace bolnavu în Krzeslavice. Secretariul reuniunii artistice din Cracovi'ă, Ambromoviciu, i-a facutu visita si a rugatu pe artistul, că dupa esemplul lui Siemiradzky, sè daruiesca si el vr'o opera museului polonesu nou înființiatu. Mateico a respunsu, că de asta-data nu pôte satisface acestă cerere, căci n'are la dispozițiune o opera pötřivita, si nici nu pôte promite, că permite-i-va starea sânetătii sale a suprinde museul cu unu opu vrednicu; dar dupa mórtea lui, posteritatea va află ce a lasatu dînsul națiunii sale.

Dinarele din Paris. *Correspondentele din Paris* al dîuarului „Independence Belge“ publica o interesanta aretare statistica despre numerul esemplarelor în care se tiparescu dîuarele din Paris. Iêta cîteva date : Rappel 70,000, Figaro 64,000, France 40,600, Paix 70,000, Temps 22,000, National 17,000, Liberté 17,000, Marseillaise 17,000, XIX Siècle 14,000, Republique Française 11,000, Journal des Débats 8,000, Voltaire 8000, Univers 7000, Gaulois, Pays, Patrie 6000, Petit Journal 566,000, Petit Republique 181,000, Lanterne 137,000, Nouveau Journal 45,000, Petit Parisien 40,000, Petite Presse 32,000.

Biserica si scóla.

În palatul imperatescu de Praga a fost mare agitațiune, căci s'a respânditu șcirea, că din capel'ă imperatesca s'a furatu icon'ă favorita a imperatesei Maria Anna, „Mater Dolorosa“ de artistul Kande. Poliți'ă înse, dupa multa cautare, a gasitu icon'ă la unu antiquaru din Praga, care a cumperat'o cu — 13 fl., de si pretiul ei este 3000 fl. Dar apoi s'a prinsu si talharul.

Conservatoriul din Bucuresei. Ministrul instructiunii publice în Români'ă, precum cetimu în „Renasc.“, a înșarcinatu pe dnii V. A. Urechia si B. P. Hașdeu, membrii ai consiliului permanentu, sè cerceteze despre reformele ce sînt de întrodușu la conservatoriu si sè presinte unu raportu în acestă privintia.

Ce e nou ?

A. S. R. Carol principele României dumineca a plecatu, înșotitu de dl ministru de interne Cogalniceanu, la Dobrogi'ă. Marti dupa amediadi a sositu în Tulcea, unde a fost întimpinatu cu cea mai mare bucuriă si însufletire din partea locuitorilor.

Împăratés'a Eugenia, precum cetitorii „Familiei“ sciu deja, s'a retrasu în castelul Albergeldie în Scoția, la dorința reginei de Engliter'a, că se petreacă acolo zilele din urma ale tórnei. Albergeldie este o casa de marime mijlocia, la care numai pentru turnurile-i vechi se potrivește numirea de castel. Mobilierul înca este celu mai simplu. Intendantul casei e Ullmann, fostul servitoru al repausatului principe, afara de el numai două cameriste și doi servitori compun totu personalul de serviciu. În acestu locu linișcitu, împăratés'a e cea mai linișcita. Deminét'a la 10 óre se cobóra încet pe trepte palid'a femeia, și se asiedia, séu mai bine cade, într'unu scaunu unde strabate sórele. Se adăncese în meditațiuni vedliéndu caderea frunziilor galbene. Câte odata vorbesce cu príncipele Bassano séu cu conversatórea sa, dar numai decát face ierasi, și cu ochi inundati de lacrimi privește în departare. La miédiadi prândiesce cu príncipele Bassano și cu domniórá Lerminat, și câte-odata iese la plimbare cu trasur'a. Rentorcéndu-se, nu mai iese din odaia.

Kossuth francmason. Diuarul „Maronic Token“ din New-York publica o împărtășire despre admiterea lui Kossuth între francmasoni. Admiterea s'a facutu la 20 febr. 1852 în logia nr. 133 la Cincinnati. Dar dupa venirea sa din America Kossuth nu (?) s'a pré ocupatu cu francmasoneria.

Regimentul regelui Alfonso. În diu'a în care regele spaniolu va conduce la altaru pe archiduces'a Maria Cristina, dupa datina stravechia, va capeta și unu regimentu în armat'a austro-ungurésca. De astadata, regimentul 42 de boemi, îl va avé de proprietaru.

Înundări în Spania. Diuarele anuncia, că în Spania, provinci'a Murcia, apele au versatu și au facutu fórte mari stricațiuni. Pân'acuma s'au gasitu vr'o 500 de cadavre, și numerul total al victimelor se calculéza la 1000. În comun'a Neuermas toti locuitorii s'au înecatú în apa, numai preotul a scapatu. În Almeria apele au inundatu baile dela Cueva de Vera; în comunele Velez, Rubio, Hajar și Vera, valorile au dusu mori, case și vr'o suta de ómeni. Regín'a Isabella a daruitu 5000 de franci pentru ajutorarea înundatilor.

Victimele ocupațiunii. Ministeriul de resboiu a publicatu de curénd o dare de séma despre mortii, ranitii și disparutii cu ocasiunea ocupațiunii Bosniei și Hertiegovinei. Perderea totala în mortii este: 247 oficieri de statu-majoru și superiori, 1 amploiatu militaru și 935 de ostasi; au disparutu 3 oficieri superiori și 233 ómeni. Dupa rangu, au cadíutu 4 oficieri de statu-majoru, 12 capitani, 31 supratenenti și tenenti, 6 suplenți de oficieri, 7 sergenti, 137 caprari și 758 gregari; s'au ranitu 1 generalu, 11 oficieri de statu-major, 30 capitani, 55 supra- și locotenenti, 9 cadeti, 46 sergenti, 412 caprari și 3371 gregari. Mai mari perderi a suferitu regimentul de reserva nr. 79 Jellasich; apoi urméza regimentele de infanteria nr. 22 Weber și nr. 23 Airoldi.

Ierasi cutremuru de paméntu. Din Moldova-vechia se scrie cu datul de 20 oct., că acolo dela 10 l. c. mai în tóte zilele se simte câte unu cutremuru de paméntu. Daunele și pân'acuma se urca la vr'o 10,000 fl. Paretii, cosiurile, și edificiiile mai slabe se cutropescu. Poporațiunea a fugitu pe Dunare spre vapórele ordonate acolo de guvern.

Unu ospetaru din Petersburg a pusu pe usi'a sa urmatoru afistu: „Dnii óspeti sânt rugati a nu jefui și furá, și a se ferí de bataia, precum și de facerea unui

sgomotu mare, căci la din contra voiu refuí socotél'a cu ei în modu simtítoru“.

Culesul viilor în tóte părțile se face cu pedeca mare, căci mai în tóte zilele ploua. Din Köveskálló se scrie, că acolo tocmai în diu'a culesului s'a ivitu asiá de mare vijelia, încât grindin'a a nimicitu toti strugurii de pe buciunu; piétr'a cadíuta în vii s'a gramaditu la înalțime de 8 centimetrii; în diu'a urmátore apoi a ninsu.

Esposițiune universală în Berlin. Se scrie din Berlin, că acolo se discuta cu tóta serioșitatea cestiu-nea că viítórea esposițiune universală se se tina în capital'a Germaniei. Motivul principalu este, că și Russia, Italia și Spania proiectéza asemenea esposițiune, și déca Germani'a ar traganá multu decisiunea în asta privința, ar trebui sé se aștepte multu pâna ce i-ar veni róndul. În deosebi cercurile comerciale militéza pentru realizarea acestei idei.

Unu esemplu de imitatu. Societatea agronomică din Zemlin a facutu o representațiune către ministeri, facéndu-l atentu la pericolu ce urméza din beutur'a necumpetata ce se respândesce din ce în ce mai multu în poporul de acolo. Totu odata îl invitá sé substérna dietei unu proiectu de lege, de dupa care ori ce agronomu, carele în di de lucru va perde timpul în cârcima, séu se va vedé unde-va bétu, sé se pedepsésca cu 1—50 fl., séu cu închisóre corespundétóre, și cá datori'a din cârcima peste 2 fl. sé nu se póta încassá pe calea legii.

Unu condamnatu consciințiosu. La 20 oct. s'a pronunțiatu de către tribunalul din Agri'a sentința în procesul mașinistului Henric Duban, carele a omóritu pe soțul seu de caletoria, sodalul de mocaru Ioan Strecico. Tribunalul l'a condamnatu la închisóre de 15 ani. Ascultându sentința, el declará, că nu numai nu apeléza, ci recunósce că pedeps'a e pré blânda și cere mai aspra.

Muscele columbace, precum se scrie din Banatu, nu au cuibul lor numai în pescerea dela cetatea Columbaria, deci n'au pututu sé piéra în urm'a cutropirei acesteia, ci — durere! — au sé faca pagube și de acum înainte în vitele bietilor ómeni din comitatele de pe acolo.

O copila frumósă erá cea mai mare placere și fala a unui negustoru din Breslau. Ea datu corfa unei mulțimi de pețitori, cu atât fu dara mai mare suprinderea cunoscutilor, aúndu că dên's'a s'a logoditu cu unu negustoru din Londra. Despre acesta parinti primira cele mai bune informațiuni, și cunun'a se tinu cu mare bucuria. Parechi'a fericita se duse apoi la Londra. Sosindu acolo, mirele își duse nevést'a într'unu otelu, sub pretestul că cvartirul lui înca nu este deplinu arangiatu. În diu'a urmátore apoi el se duse a-si vedé cvartirul, mirés'a îl așteptá, înse el nu se mai rentórsa. În scurtu timpu apoi la poliția se descoperi, că mirele a fost unu însielatoru, care a întrebuintiatu nume falsu. Nevést'a fâra barbatu și fâra tóte prețioșele sale luate de acela, s'a rentorsu la parintele seu în Berlin.

O femeia-soldatu. La Florenza din regimentul II s'a bolnavitu unu soldatu, carele nici decát n'a vóitu sé între în spítalu. În urma înse slabindu cu totul camaradii îl dusera în spítalu, și acolo se descoperi că e — femeia. Ea a întratu în serviciu cá sé suplinésca pe frate-seu, care erá însuratu și avea șese copii. La Custozza a luptatu vitejese și a fost și decorata. Regele i-a datu o recompensa de 300 livre, și a dimis'o acasa.

Cum traiesce Leo XIII. În privința traiului papei Leo XIII. diarul clericalu „Unita Catolica“ publica următoarele notiție : Unu vechiu servitoru al casei Pecci, anume Baldassari Bossi, care de două-dieci de ani n'a parasitu pe actualul papa si care ocupa acum postul de primu camerieru, deschide încetinelu în fiecare dimineața la 5 ore usăa camerei de dormire si striga papei unu puternicu : „Buon giorno, Santità!“ (Buna dimineața, Sântița Ta!) De obicei papa e atunci deja deșteptu si-si face în câte-va minute toaletă, pentru care lui Piu IX i trebuia ore întregi. Dupa aceea el ține o scurta rugăciune. La orele 6¹/₂ se duce în capela sa de casa, unde celebreza unu serviciu divin, si apoi asista la acela pe care îl celebreza unu preotu. La orele 8¹/₂ ie unu dejunu frugal, fumăza o țigara si dă audientie scurte de totu. La 9 ore primesc pe cardinalul Nina seu pe substitutul acestuia, când celu d'ântăiu e absentu. Cu acestia Leo lucrăza trei ore, pâna la 12, când sosesc ore de audientie. La 2 si jum. papăa prânzesc; dupa unu somnisoru scurtu se pune la lucru pâna la 7 sera. La acesta ora sosesc cei mai intimi dintre cardinali, câțiva prieteni buni din Perugia si din când în când unu seu altul dintre ambasadorii acreditati pe lângă papa sa. Conversațiunea se învârtesc atunci de obicei despre impregiurul a totu felul de lucruri, precum arte, politica, procese sensationale, pâna când papa se retrage că se cizeze si apoi i-si reîncepe lucrul cu zelu pâna noptea târziu. Când camerierul Bossi vede că Leo XIII stinge lumina, atunci se culca si el. („Rom.“)

O pisica mórta de superare. O pisica se mórta de superare, ieca ceva care pare ori cui cam curiosu, deca nu imposibilu, si cu tóte aceste lucrul s'a întâmplat nu de multu într'unu otelu din orasiul Bergere. Bucatarés'a acestui otelu capetase afecti'a unei pisici albe, pe care o adoră; tóta ziua o mângaiă; noptea o culcă lângă ea, si dormia unu somnu dulce îngânatu de torsaturile iubitei sale; dimineața, cele două amice se scoborau împreuna pentru a nu se mai parasit tóta ziua; acesta iubire atât de mare eră admirata de toti vecinii. Dar vai! sânt câte-va zile, bucatarés'a parasesc otelul si lasă pe pisica noastră în voi'a tristului ei destinu: bieta fiintia perde pofta de mâncare si de beutura; nu mai e amoru, nu mai e veselie! Se vede scotocindu mai întâiu cu grija prin tóte lucrurile pe unde trecuse stapâna-sa si chiamând'o cu mirolaiturile ei plângătoare; în fine într'o dimineața o gasesc mórta înainte usiei cameri pe care o ocupase cu fidel'a bucatarésa. Din partea unui câne ar fi unu lucru naturalu; dar dela o pisica, nu-i asiă că e extraordinaru? („Timp.“)

Sciri scurte. Si-a taiatu degetul unu recrutu din Győr, numai că se scape de serviciul militar; el fu dusu la spitalu si dupa vindecarea lui îl vor închide. — **Unu buciumu de Jericho** se afla în viața lui Alesandru Kovács, curatoru în B.-Ujfalu, care si în anul acesta a produsu o suta de litre de mustu, dupa ce si în anul trecut a produsu atâta. — **Medail'a Banatului.** Cu ocasiunea serbării anectării de o suta de ani a Banatului către Ungaria s'au facutu si medalie comemorative. — **Tortoisam biguella** se numesc unu verme care s'a descoperitu în viile dela Tolciva în Zemplin, si care e si mai periculosu pentru via decât filoxera vastatrix. — **La Schwechat** lucratorii, sapându o grópa, au gasitu o lada

mare, ce continea o mulțime de bani de pe timpul lui Constantin celu Mare.

Ghicitura patrata

de Ioana Veresiu n. Ioodi.

Primul cuvântu ne dă numele unei provincii în India de jos.

Al doile ne spune numele unei cetăți în Bulgari'a.

Al treile e numele unui animalu, cu acărui nume le place unora a caracterisă si pe nescari ómeni, ier cetitu din apoi înainte ne dă rëndul de mai nainte.

Al patrale e unu soi de pâne, care a mântuitu pe unu poporu, de care adi ne-ar placé noue a nemântui, ier cetitu cu înaintea 'napoi ese totu rëndul celu d'ântăiu.

Rëndul întâiu cetitu din stâng'a în drepta, al patrale din drepta în stâng'a, inițialele din sus în jos finalele din jos în sus, dau totu acelasi cuvântu; rëndul al doile din stâng'a în drepta, al treile din drepta în stâng'a, literile a două de sus în jos, a trei'a din jos în sus, dau numele unei cetăți în peninsul'a Balcanica.

Terminul de deslegare e 12 noevmre. Cá totu-de-una, si de asta-data se va sorti o carte.

Deslegarea ghiciturei de semne din nr. 75:

Viorica de pe vale
Dragu odoru venitu din diori;
Înaintea serei tale
Tu pleci capul printre flori.

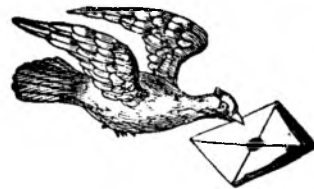
Io că tine jos în lume
Am a trece pe sub vântu,
Si că tine fără nume,
Me voi duce în mormentu.

Bolinteanu.

Bine au deslegat'o dómnele si domnișórele: Emilia Onciu n. Ciavoșchi, Anastasia Borca, Sofia Peovicu, Ida Mladinu, Ioana Veresiu n. Ioodi, Fira Serafin, Ida Popovicu, Emilia Popu n. Marcusiu, Rosa Bozanciu, Eufrosina Popescu, Amalia Crisanu, Maria Moldovanu, Iulia Ardeleanu, Aloisia Tiarina, Nina Popu, Lucretia Popescu, Minodora Stefanescu, Alesandrina Ionescu, Cecilia Dêmbovanu, Lila Valeanu, Clementina Popescu, Maria Albu, si dl Dem. Prunesiu.

Premiul l'a câștigatu dsiór'a Ida Popovicu în Valea mare.

Post'a Redacțiunii.

Rogămu pe aceia a căror abonamente a espiratu, se binevoiesca a le rennoi cât mai îngraba, că se nu li se suspindă espederea foi.

Timisóra. A fost o gresie-la de condeiu, nefiindu subsemnatu nimica

Iasi. Vom dispune mai târ-

ziu, dupa ce adressatul se va rentorce acasa.

Dnei A. G. Inca n'amu avutu timpu s'o cetimu, dar apoi ve vom însciintia prin epistola particularia.

Dnei G. F. Credemu că nu v'ati îndoitu nici unu momentu de promptitudine nostra.

Fibisiu. S'a îndreptatu.

Dni M. in Bucuresci. Amu primit'o si cu dat'a ocasiune se va întrebuintia. Multiamita si salutare!